

Música versus estètica

Live in Barcelona (Bruce Springsteen, 2002)

Des d'un primer concert de Santana a començaments dels anys setanta a l'antic Palau d'Esports de Montjuïc fins a l'últim de Bryan Adams el novembre del 2024 al Palau Sant Jordi, han passat gairebé cinquanta anys en què he assistit a concerts de moltes de les principals estrelles mundials.

El concert al qual ara em referiré va ser ofert per Bruce Springsteen i l'E Street Band i va tenir lloc al Palau Sant Jordi el 16 d'octubre del 2002. Crec que he vist actuar al Boss quatre vegades. Per què faig referència a aquest concert? Doncs per dos motius: un és que tinc un DVD de record que és sensacional. I l'altre, i més important: perquè, a causa del que explicaré al final d'aquest text, em vaig quedar més amb la sensació d'haver escoltat que d'haver vist.

Em situo en aquella data i començo.

Mentre els meus amics i jo pugem cap al Sant Jordi, em fixo en la gent que també va de camí, persones d'entre trenta-cinc i quaranta anys vestits amb estètica normal. A mi em queden pocs anys per complir els cinquanta, però em sento de la mateixa lleva.

Entrem, ens asseiem a la nostra localitat amb el got de cervesa a la mà. L'espectacle comença puntualment a les 21.30 hores. L'escenari s'il·lumina amb un joc de focus potents que van de dalt a baix i que deixen entreveure un seguit de formes geomètriques com a teló de fons, tot plegat amb una tonalitat propera al blau marí. També hi ha una pantalla de vídeo a banda i banda de l'escena.

A mesura que surten els músics, el públic ja comença a animar-se. El moment arriba al cim quan surt el líder, el Boss, que saluda amb un "Bona nit, Barcelona!".

La banda comença amb un dels clàssics, "The rising", una cançó de lletra introspectiva que tira cap a la metafísica. A continuació, el grup interpreta tres cançons més de ritme trepidant on apareix el saxo del malaguanyat Clarence Clemons, un dels membres més carismàtics de la banda. El públic ja està desfermat i aquí és on comença el meu *calvari*. Just davant meu un grup de nois i noies està tota l'estona dret, ballant i amb els braços alçats. Si vull contemplar l'espectacle, també m'haig d'aixecar. Res a dir, el show va d'això. A continuació arriben dues balades, el Boss s'ha penjat l'harmònica al coll i l'ambient està més calmat. Veig que els músics van vestits amb robes de tonalitats fosques. Springsteen porta un conjunt d'un color marronós amb una

armilla d'un color negre o gris fort. I sempre està amb la guitarra entre les mans.

A la sisena cançó, en Bruce s'adreça al públic en un català comprensible per dir que està molt content de tornar a Barcelona i etcètera. Malgrat que els de davant s'han tornat a aixecar, puc veure tota l'escena a una de les dues pantalles de vídeo que hi ha a cada banda de l'escenari.

A continuació sona la cançó "Waitin' on a Sunny Day". Tothom torna a estar dret, seguint el ritme, i jo també. Però ja tenim una edat i el concert fa només una hora que ha començat. Si m'assec, tinc la sensació de perdre l'estètica, alhora que capto més els elements musicals i vocals. Per exemple, les segones veus que fan els membres de la banda Steve Van Zandt i Patti Scialfa (parella de Bruce Springsteen a la vida real), així com els solos de violí, saxo o guitarra.

El frenesí és total, el Boss ha saltat sobre el públic a la vegada que va dient "Come on, come on!". A la cançó "Badlands" s'encenen els llums i el públic li fa els cors. Al final s'escolta la veu de l'artista: "Fantàstic!".

Mentre Springsteen ens presenta als membres de l'E Street Band jo m'assec i contemplo les pantalles de vídeo. Dos dels músics ara ja no són entre nosaltres: el teclista Danny Federici i el saxofonista Clarence Clemons, que van traspasar el 2008 i el 2011, respectivament.

Quan el Boss es posa al piano i interpreta dues o tres cançons, es produeixen uns minuts de calma. El grup fa gairebé dues hores que actua i el seu líder també deu estar cansat.

El concert es perllongarà prop d'una hora i mitja més, però encara falten algunes cançons emblemàtiques. Com "Born to Run" o "Born in the USA", una cançó que Springsteen va compondre contra la guerra del Vietnam, segons explica ell mateix en un català entenedor.

Després de més de tres hores, quan sembla que la festa s'ha acabat, la banda torna a l'escenari i interpreta una altra cançó mítica: "Thunder Road".

Ara sí, els músics saluden al públic, marxen i tots plegats comencem a enfilar cap a casa. Me'n vaig amb la sensació d'haver assistit a l'actuació d'una banda i d'un artista genials, però, per les raons abans esmentades, m'he perdut part de l'estètica i (perquè no dir-ho?) una part de la màgia del concert. Alhora, he gaudit més de les característiques vocals d'un artista fora de sèrie, de les segones veus i de les aptituds dels grans músics de l'E Street Band.

Crítica elaborada per Ramon Huguet de la **Biblioteca Municipal de Cervelló** en el marc del projecte Va de música.